

Η Σοφία και το δένδρο που της τραγουδούσε

Ένα παραμύθι για το
δώρο της όρασης

Νικόλαος Β. Κοζένης

Πρόλογος

Υπάρχουν ιστορίες που γεννιούνται από το φως. Από εκείνο το φως που μπαίνει μέσα από ένα παράθυρο, φωτίζει τις παιδικές στιχμές και ζεσταίνει τις καρδιές μας.

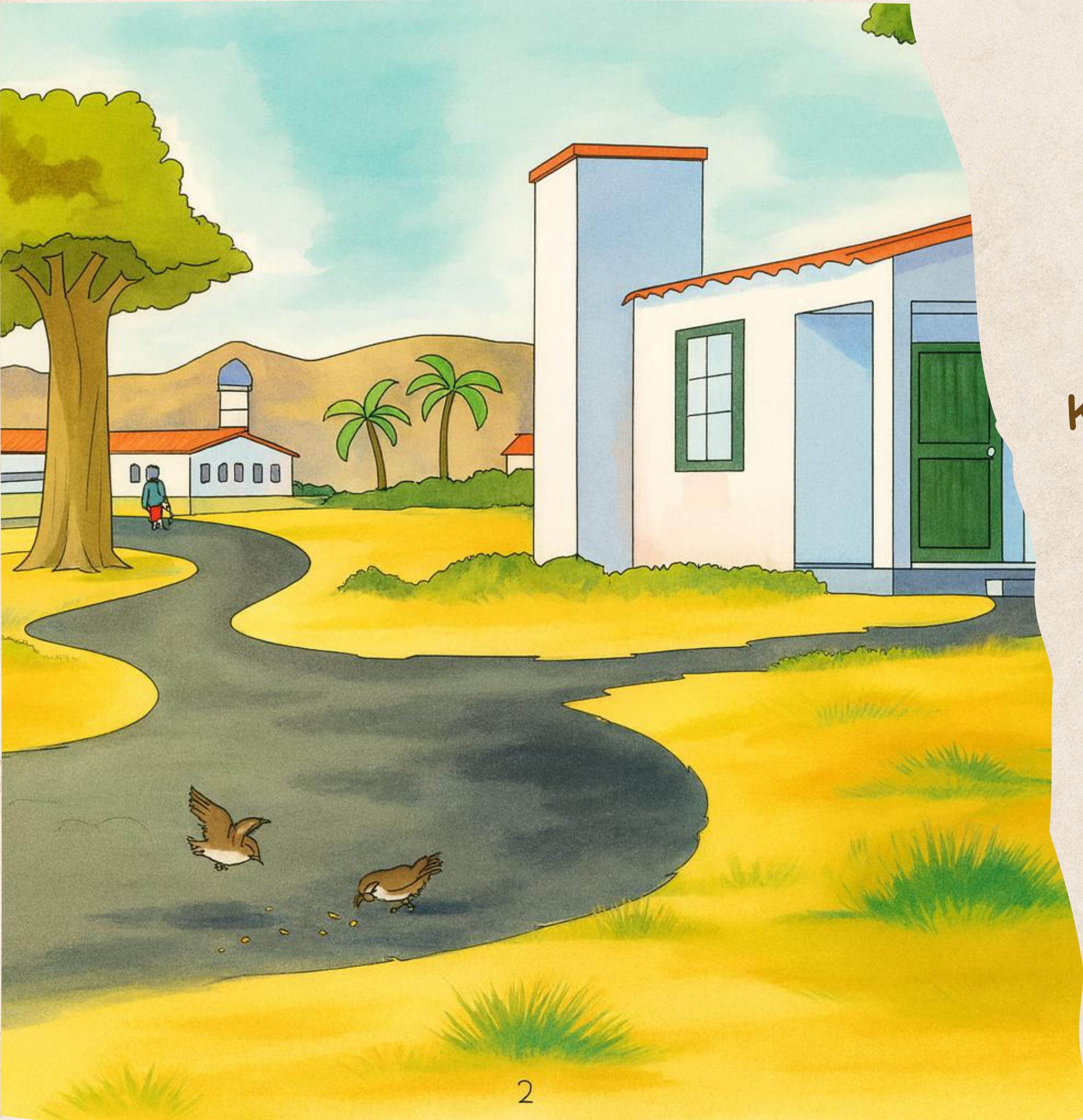
Και υπάρχουν και ιστορίες, που ξεκινούν από μια μικρή εικιά. Από ένα βλέμμα που χάνεται, από ένα παιδικό χέρι που δεν πιάνει την μπάλα, από έναν χαιρετισμό που μένει αναπάντητος.

Η Σοφία είναι ένα κορίτσι σαν όλα τα άλλα. Γεμάτη απορίες, παιχνίδι, φαντασία. Όμως, κάτι την κρατά σε απόσταση από τον κόσμο γύρω της. Το αγαπημένο της δέντρο γίνεται φίλος και παρηγοριά, που της τραγουδά όταν νιώθει μόνη.

Μέσα από την ιστορία της, μαθαίνουμε ότι καμιά εικιά δεν είναι οριστική, αρκεί να βρεθεί το φως που θα την διαλύσει. Ένα ζευγάρι γυαλιά, μια έγκαιρη διάγνωση, μια μικρή πράξη φροντίδας και ξαφνικά ο κόσμος ξεδιπλώνεται πολύχρωμος, γεμάτος ζωή.

Αυτό το παραμύθι δεν είναι μόνο για παιδιά. Είναι μια γλυκιά υπενθύμιση για μικρούς και μεγάλους, πως η όραση δεν είναι δεδομένη. Είναι δώρο, που χρειάζεται αγάπη και φροντίδα.

Ας ταξιδέψουμε λοιπόν μαζί με τη Σοφία, κάτω από το δέντρο που τραγουδάει, ώπου να ανακαλύψουμε πώς ο κόσμος μπορεί να γίνει ξανά φωτεινός, καθαρός και γεμάτος χρώματα.

Κατηφορίζοντας στον κεντρικό δρόμο
της μικρής πόλης, στο τέλος του
δρόμου, συναντάς ένα επιτάκι με
κόκκινη σκεπή. Εδώ μένει η μικρή
Σοφία.

Η Σοφία ζει με την
οικογένειά της. Τον
αδελφό της το
Γιάννη, τη μαμά της
και τον μπαμπά της.

Μια ημέρα που η μαμά της μαγειρεύει στην κουζίνα, είδε από το παράθυρο το Γιάννη να παίζει με τα άλλα παιδιά. Όμως, η Σοφία δεν ήταν μαζί τους. Ανησύχησε.

Γιάννη, πού είναι η αδελφή σου;
Ρώτησε η μητέρα.

Δεν είναι μαζί μας, απάντησε ο
Γιάννης.

Μάλλον θα πήγε στο αγαπημένο της
δένδρο πίσω από το σπίτι.

Η μητέρα με αγωνία έτρεξε πίσω από
το σπίτι. Ο Γιάννης είχε δίκιο.
Η Σοφία καθόταν κάτω από το μεγάλο
δέντρο και έπαιζε με την αγαπημένη
της κούκλα.

Γιατί κάθεται εδώ μόνη σου;
Ρώτησε η μητέρα.
Οι φίλοι του Γιάννη δεν με
παίζουν, απάντησε η Σοφία.

Τότε γιατί δεν παίζεις με τη φίλη
σου τη Μαρία;
Η Μαρία είναι θυμωμένη μαζί
μου.

Μου είπε ότι την περασμένη
εβδομάδα με χαιρέτησε από το
απέναντι πεζοδρόμιο και εγώ την
αγνόησα.

Εγώ όμως μαμά, δεν την είχα δει...

Μήπως να έπαιζες με τον αδελφό
σου; Ρώτησε η μητέρα.

Του Γιάννη δεν του αρέσει να
παίζει μαζί μου, είπε η Σοφία
λυπημένη. Μου λέει ότι κάθε
φορά που μου πετάει την μπάλα,
εγώ δεν μπορώ να την πιάσω.

Μα δεν νιώθεις μοναζιά, να
κάθεται εδώ μόνη σου;
Όχι μαμά, μου αρέσει πολύ να
κάθομαι εδώ και να ακούω το
δέντρο να μου τραγουδά όμορφα
τραγούδια. Άκου κι εσύ.

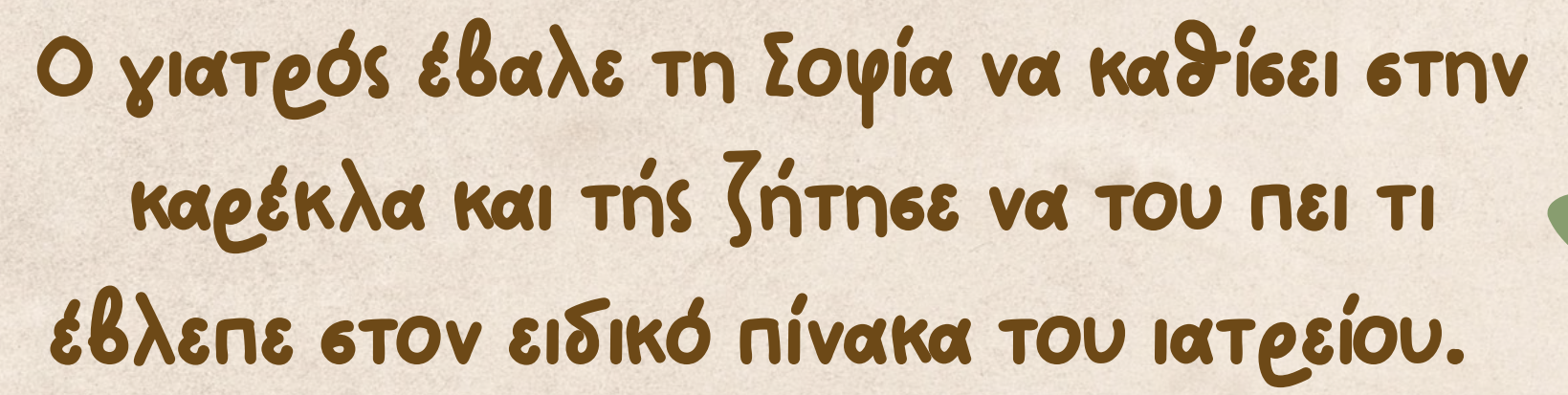

Η μητέρα άκουσε όμορφα
κελαηδήματα, κοίταζε ψηλά και
είδε πουλάκια στα κλαδιά να
κελαηδούν. Κατάλαβε ότι η
Σοφία δεν τα έβλεπε και νόμιζε
ότι της τραγουδούσε το δέντρο.

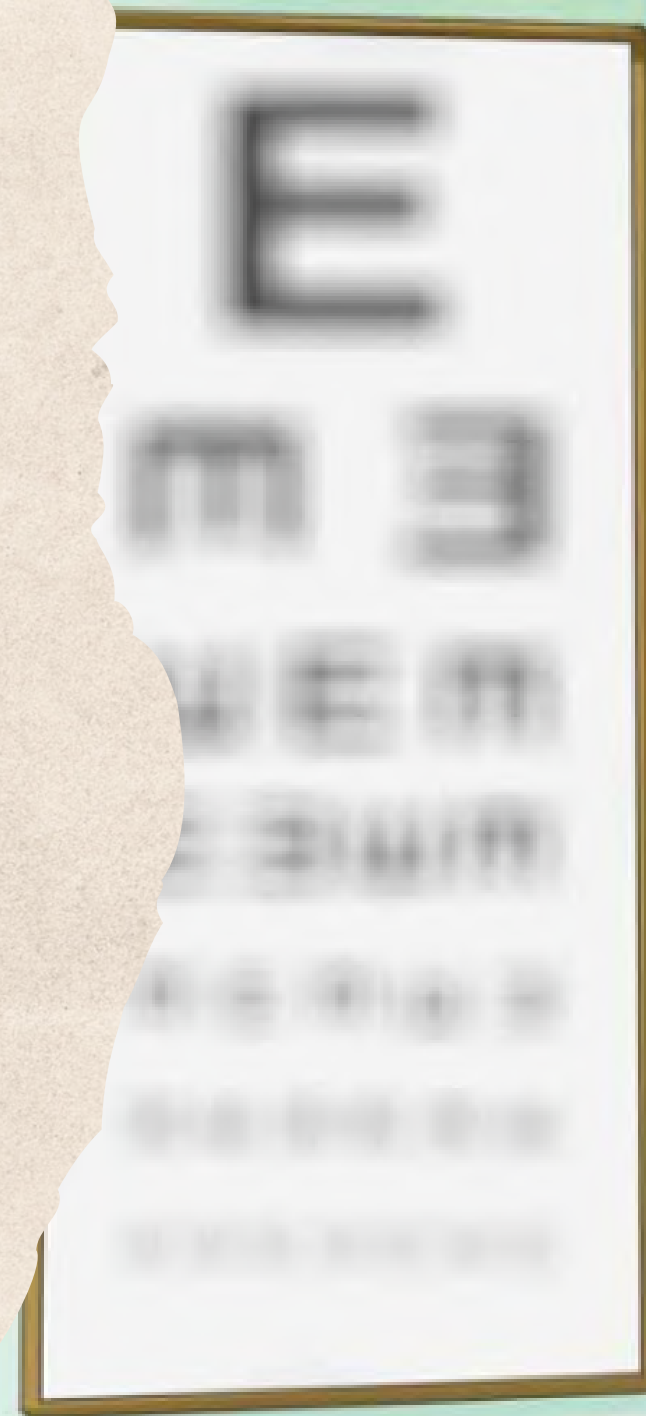
Το επόμενο πρωί, η
μητέρα με τη Σοφία
επισκέφθηκαν τον
παιδοοφθαλμίατρο.

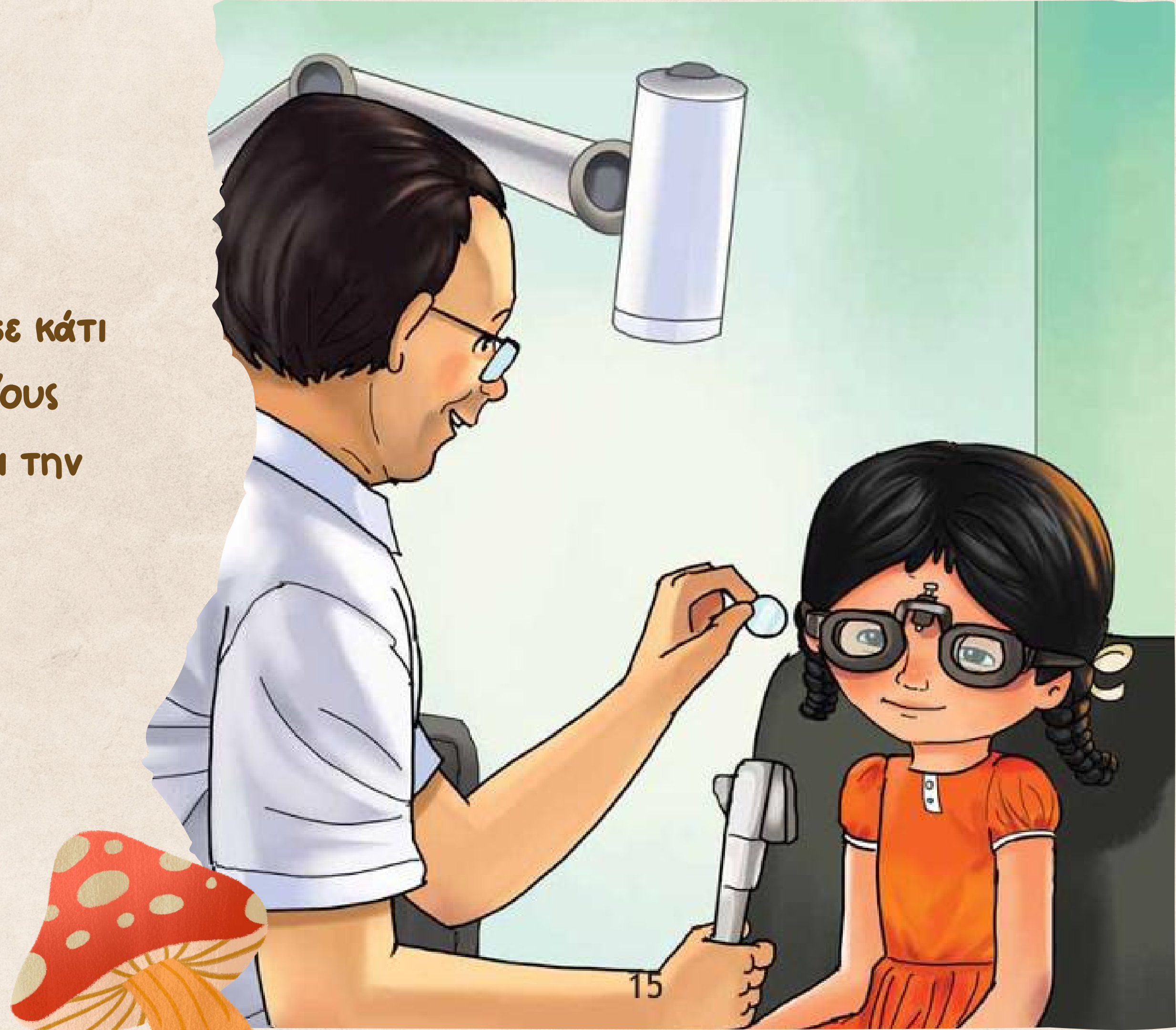

Η Σοφία κοίταζε και ζανακοίταζε τον
πίνακα με χουελωμένα μάτια και
απαντούσε:

Βλέπω κάτι, αλλά δεν είμαι είγουρη
τι είναι. Είναι όλα θολά.

Τότε, ο γιατρός της φόρεσε κάτι
αστεία γυαλιά, με αστείους
ετρογγυλούς φακούς και την
ζαναρώτησε:
Τώρα, τι βλέπεις;

Τώρα μπορώ να δω! Φώναζε με
ενθουσιασμό.

Καθώς ο γιατρός της έδειχνε ένα
– ένα τα σύμβολα στον πίνακα, η
Σοφία απαντούσε βωστά και
χερήγορα. Τέλεια, το μόνο που
χρειάζεται είναι ένα ζευγάρι
γυαλάκια. Με αυτά θα τα
βλέπεις όλα μια χαρά.

Μα δεν θέλω να φορέσω γυαλιά, του
απάντησε η Σοφία.
Οι φίλοι μου θα με κοροϊδεύουν.

Ξέρεις Σοφία, πολλά παιδιά και
κάποια πολύ γνωστά σε όλους,
όπως ο Χάρι Πότερ, φοράνε γυαλιά.
Αυτόν δεν τον κοροϊδεύει κανείς.
Αντίθετα, όλοι θέλουν να του
μοιάσουν. Εσύ θέλεις να γίνεις σαν
κι αυτόν; Η Σοφία ένωσε
ανακούφιση.

Την επόμενη μέρα, πήγαν με τη
μητέρα της σε ένα κατάστημα
οπτικών να διαλέξουν γυαλιά.
Έχει πολλά και τέλεια γυαλιά αυτό
το μαγαζί είπε η Σοφία.
Έψαξε σε όλα τα ράφια για να
διαλέξει και στο τέλος κατέληξε σε
έναν όμορφο κόκκινο σκελετό.
Είναι πολύ όμορφα τα γυαλιά σου
Σοφία της είπε η μητέρα της.

Μετά από μία εβδομάδα, η Σοφία
επισκέφθηκε και πάλι το γιατρό.
Τα γυαλιά με τους κατάλληλους
φακούς την περίμεναν επάνω στο
χρυσείο του γιατρού. Τα φόρεσε
και κοίταζε έξω από το
παράθυρο: Μαμά! Μπορώ να
δω. Βλέπω εκείνη τη γυναίκα με
το ροζ φόρεμα, να κι ένα μικρό
σκυλάκι, κι ένα πουλάκι πάνω σε
εκείνο το σπίτι.

Σοφία, θέλω να μου υποσχεθείς ότι θα
φοράς τα γυαλιά σου κάθε μέρα.
Σίγουρα, γιατρέ, το υπόσχομαι.
Λατρεύω τα γυαλιά μου. Με κάνουν να
βλέπω τα πάντα τόσο καθαρά.

Καθώς η Σοφία και η μητέρα
της επέστρεψαν στο σπίτι,
είδαν τη Μαρία στην άλλη
πλευρά του δρόμου.

Γεια σου, Μαρία! Φώναξε η
Σοφία κουνώντας το χέρι της.
Η Μαρία χαμογέλασε και της
ανταπέδωσε το χαιρετισμό.

Λίγο πιο κάτω, συνάντησαν κι
άλλους φίλους της από το
εχολείο.

Σοφία τα γυαλιά σου είναι τέλεια.

Κρέμα που δεν μπορώ να τα
φορέσω κι εγώ.

Ξαφνικά, μια μπάλα κύλησε προς
το μέρος της Σοφίας.
Εκείνη την έπιασε γρήγορα και
την πέταξε πίσω στον αδελφό
της.

Θέλεις να παίξουμε; Την ρώτησε
ο Γιάννης.

Ναι, αλλά πρώτα έχω κάτι
σημαντικό να κάνω.

Έτρεξε γρήγορα στο πίσω μέρος του
επιτιού και στάθηκε κάτω από το
αγαπημένο της δέντρο.

Κοίταζε ψηλά και για πρώτη φορά
μπόρεσε να δει τα πουλάκια που της
τραγουδούσαν όλο αυτό τον καιρό.

Αγκάλιασε το δέντρο και του ψιθύρισε.
Σε ευχαριστώ καλό μου δέντρο. Τόσο
καιρό μου κρατούδες συντροφιά με τα
τραγούδια σου.

Τώρα μπορώ να σε βλέπω καθαρά και
εμένα και όλους τους φτερωτούς σου
φίλους που σου χαρίζουν τη φωνή τους.

Έτσι, η Σοφία κατάφερε να δει τον κόσμο όπως πραγματικά είναι: φωτεινός, γεμάτος εικόνες και χρώματα.
Όπως και η Σοφία, χιλιάδες παιδιά σε όλο τον κόσμο δυσκολεύονται να δουν καθαρά. Κάποια δεν γνωρίζουν καν ότι
ο κόσμος τους μπορεί να είναι τόσο όμορφος και ζωντανός.
Αυτό το παραμύθι θέλει να υπενθυμίσει σε όλους μας, και ιδιαίτερα στους γονείς, πως η όραση είναι ένα από τα
πολυτιμότερα δώρα της παιδικής ηλικίας.
Η πρώιμη διάγνωση και αντιμετώπιση κάθε οφθαλμολογικού προβλήματος μπορεί να αλλάξει τη ζωή ενός παιδιού,
να του χαρίσει την ευκαιρία να ανακαλύψει τον κόσμο, να παίζει, να μάθει, να ονειρευτεί χωρίς εμπόδια.
Οι προληπτικοί παιδοοφθαλμολογικοί έλεγχοι δεν είναι απλώς μια ιατρική πράξη πολυτέλειας, αλλά μια πράξη
ανάγκης, αγάπης και φροντίδας.
Γιατί κάθε παιδί αξίζει να δει τον κόσμο του καθαρό, γεμάτο φως, εικόνες και χρώματα, όπως τον είδε η Σοφία.

Η Σοφία και το δένδρο που της τραγουδούσε

Αυτό το παραμύθι δεν είναι μόνο για παιδιά. Είναι μια γλυκιά υπενθύμιση για μικρούς και μεγάλους, πως η όραση δεν είναι δεδομένη. Είναι δώρο, που χρειάζεται αγάπη και φροντίδα.

Επιμέλεια Κειμένων:

Δρ. Νικόλαος Κοζέης

MD, BSc, MSc, PhD1, PhD2, FICO, FEBO,

MRCOphth

Χειρουργός Οφθαλμίατρος – Παιδοοφθαλμίατρος

www.kozeis.gr